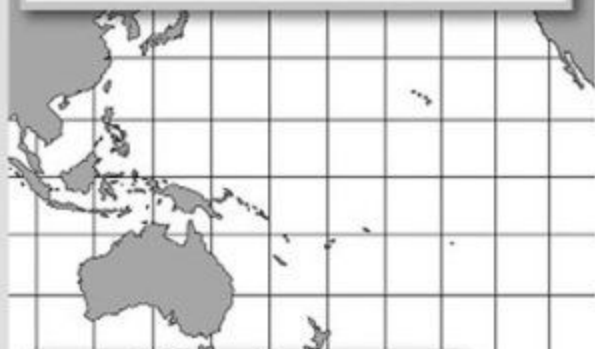




- Hard Drive ▲
- 8TB Drive ▲
- Cloud Files ▲
- My Files ▲
- Images ▲
- Apps ▲
- Downloaded ▲
- Music ▲

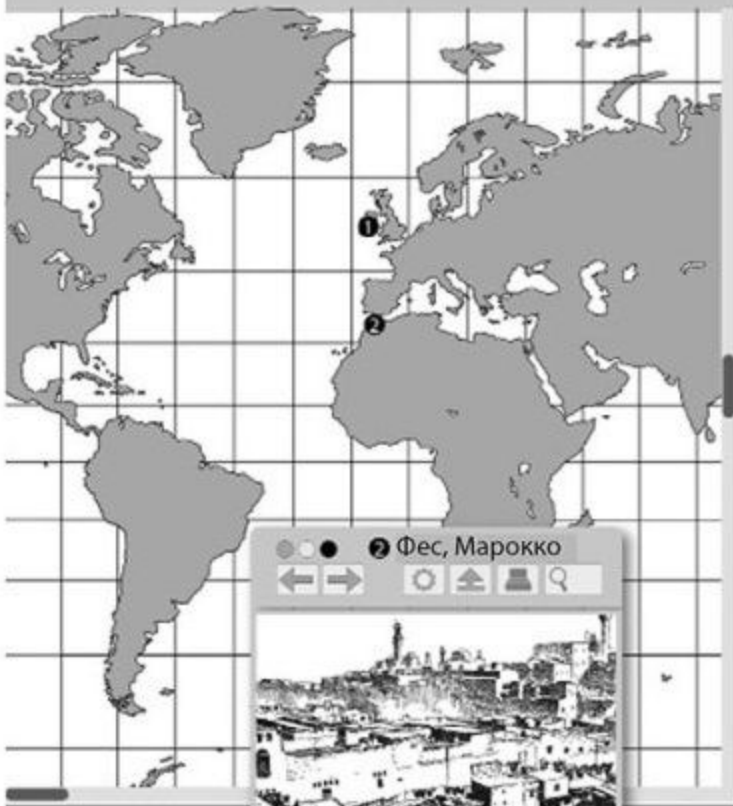


Маєток Фаулів



Небесне місто





● ○ ● 🔍 Фес, Марокко

← → 🔍 🏠 🏠 🔍



● ○ ●

← → 🏠 🔍 🏠 🔍

USER NAME ●●●●●●●●●●●●●●●●●●●● 🔍 Password ●●●●●●●●●●●●●●●●●●●● 🔍

ЗМІСТ

Пролог	9
Розділ 1. Еспресо й паточка	11
Розділ 2. Найбільший у світі	33
Розділ 3. Відлуння магії	63
Розділ 4. Дядько мавпочок	77
Розділ 5. Тепер я оголошую вас...	98
Розділ 6. Я до себе	113
Розділ 7. Розмова зі звірами	137
Розділ 8. Мокра угода	187
Розділ 9. Принц-жаба	193
Розділ 10. Фаул ідіот	209
Розділ 11. Голубиний послід	223
Розділ 12. Ті, що пішли навіки	240
Розділ 13. Один із волохатих помре	300
Розділ 14. Дірка в тузі	345
Розділ 15. Фаул-самозванець	383
Розділ 16. Команда перукарів	412
Епілог	422
ЛЕПРЕКОН	427
Посібник для людей	490



ПРОЛОГ

Маєток Фаулів, Дублін, Ірландія

ПРИБЛИЗНО за годину їзди на північ від славетного міста Дублін лежить маєток Фаулів, межі якого майже не змінилися за останні п'ятсот років.

Садибу, оповиту смугою дубів і обнесу зусібіч мурами, майже не видно з головного шосе. На стовпах міцних сталевих воріт встановлені камери. Якщо вам буде дозволено пройти через ці електричні ворота, ви опинитеся на гравійній алеї, що лагідно в'ється там, де колись був доглянутий газон, який зараз поступово занепадає й перетворюється на дику луку.

Наближаючись до самого будинку, ви побачите щільно насажені дуби та кінські каштани, переплетені з більш стрункими ясеними й вербами. Єдиними ознаками цивілізації є підїзна дорога без бур'янів та освітлювальні лампи, що

гойдаються над головами нібито без жодного дроту чи іншої підтримки.

Маєток Фаулів протягом століть був місцем багатьох грандіозних пригод. Останніми роками пригоди мали досить магічний характер, хоча більшість членів родини Фаулів нічого про це не знали. Вони не здогадувалися, що головний вестибюль був геть зруйнований, коли міфічний Народ відправив троля на бій з Артемісом, старшим сином у родині та генієм кримінальних справ. На той час йому було десять років. Однак сьогодні діяльність Фаулів у будинку є цілком законною. Там немає чарівних спеціальних загонів, що штурмують стіни маєтку. Немає ельфійських офіцерів, узятих у полон і схованих у підвалі. Жодних слідів кентавра, який налаштовує свої підслухувальні пристрої або запускає теплове сканування. Артеміс уклав мир із Народом і налагодив міцні дружні стосунки в їхніх лавах.

І хоча його злочинна діяльність була дуже успішною, та все ж Артемісові довелося чимало заплатити за це. Люди, яких він любив, або збожеволіли, або були поранені чи навіть викрадені через його махінації. Упродовж трьох минулих років його батьки гадали, що він мертвий, тоді як Артеміс боровся з демонами у втраченій колонії. А коли повернувся, то був дуже здивований, побачивши, що все навколо продовжувало своє існування і без нього і що тепер він був старшим братом дворічних хлопчиків-близнюків, Беккета і Майлза.

РОЗДІЛ I

ЕСПРЕСО Й ПАТОКА



АРТЕМІС сидів у криваво-червоному шкіряному кріслі та дивився на Беккета й Майлза. Його мати трохи застудилася й тому зараз перебувала в ліжку. Його батько розмовляв з лікарем у її кімнаті, тож Артеміс зголосився допомогти і трохи розважити малюків. А що може бути кращим для малечі, аніж кілька уроків?

Він вирішив одягнути небесно-блакитну шовкову сорочку, світло-сірі вовняні штани й мокасини від Гуччі. Його чорне волосся було зачесане назад. Артеміс набув радісного вигляду, який дуже подобався дітям. Принаймні так йому казали.

— Артемісові потрібно до туалету? — поцікавився Беккет, який сидів на туніському килимі, одягнений лише в забруднений травою жилет, який він натягнув на коліна.



— Ні, Беккете, — сказав Артемів, осяйно всміхаючись. — Я намагаюся здаватися веселим. А хіба ти не маєш носити підгузок?

— Підгузок, — пирхнув Майлз, який сам привчив себе до туалету у віці чотирнадцяти місяців, будуючи драбину з енциклопедій, щоб дістатися до унітазу.

— Жодних підгузків, — набурмосився Беккет, ляскаючи муху, що дзижчала, потрапивши в пастку його сплутаних світлих локонів. — Беккет ненавидить підгузки.

Артемів сумнівався, що няня знехтувала необхідністю надіти підгузок на Беккета, і він хотів знати, де цей підгузок тепер.

— Дуже добре, Беккете, — вів далі Артемів. — Поки що відкладемо питання про підгузок і перейдемо до сьогоднішнього уроку.

— Шоколад на полицях, — сказав Бекетт, простягнувши пальці вгору, щоб дістатися уявного шоколаду.

— Так, точно. Іноді на полицях буває шоколад.

— І еспreso, — додав Беккет, який мав дивний набір улюблених смаків, серед яких була кава-еспreso в пакетиках і патока. І все в одну чашку, якщо йому вдавалося до них дістатися. Одного разу Беккетові вдалося проковтнути декілька ложок цієї суміші, перш ніж її відібрали. Малюк не спав протягом двадцяти восьми годин.

— Може, вивчимо нові слова, Артемісе? — запитав Майлз, який хотів повернутися до банки



з цвіллю у своїй спальні. — Я здійснюю сперименти із Професором Приматом.

Професор Примат був іграшковою мавпою й підсобним лабораторним партнером Майлза. Ця симпатична мавпа проводила більшість часу в боросилікатній склянці на «спериментальному» столі. Артеміс перепрограмував мавпу так, щоб вона могла реагувати на голос Майлза. В арсеналі іграшки були дванадцять фраз, зокрема: «Воно живе! Воно живе!» та «Цей день увійде в історію, професоре Майлзе».

— Ти незабаром зможеш повернутися до своєї лабораторії, — схвально сказав Артеміс. Майлз був зліплений із того ж тіста, що й він сам, природжений науковець. — Ну, хлопці. Я подумав, що сьогодні ми можемо зайнятися деякими ресторанными термінами.

— Шмарклі на вигляд як хробаки, — сказав Беккет, який хотів змінити тему.

Артеміс був збентежений цим зауваженням. Найімовірніше, хробаків у меню не було, там могли опинитися хіба що равлики.

— Забудь про хробаків.

— Забути хробаків! — сказав Беккет налякано.

— Просто на даний момент, — сказав Артеміс заспокійливо. — Щойно ми закінчимо нашу гру в слова, ти зможеш думати про все, що тобі подобається. І якщо ви добре впраєтеся, то я зможу повести вас подивитися на коней.



Їзда верхи була єдиною формою фізичних навантажень, на яку Артеміс наважувався. Головним чином тому, що кінь виконував більшість роботи.

Беккет показав на себе.

— Беккет, — із гордістю сказав він, уже забувши про хробаків.

Майлз зітхнув.

— Простачок.

Артеміс уже пошкодував, що розпочав цей урок, але все ж таки зібрався на силі й вирішив продовжувати.

— Майлзе, не називай свого брата простачком.

— Та все гаразд, Артемісе. Йому це подобається. Ти звичайнісінький простачок, чи не так, Беккете?

— Беккет — простачок, — з радістю погодився хлопчисько.

Артеміс склав долоні разом.

— Гаразд, хлопці. Почнімо. Уявіть, що ви сидите за столом у кав'ярні на Монмартрі.

— У Парижі, — сказав Майлз, самовдоволено поправляючи широку краватку, яку він позичив у батька.

— Так, у Парижі. І як би ви не старалися, ви ніяк не можете привернути до себе увагу офіціанта. Що ви зробите?

Діти витріщилися на нього, і Артеміс почав думати, чи не занадто складну задачу він їм запропонував. Але тут він полегшено зітхнув і навіть трохи здивувався, побачивши спалах розуміння в очах Беккета.



